

като гнѣздо чудато, въ разкривената
си грѣдъ, ще е прикотквало отвѣки
деца и старци, цѣли поколения ;

като гнѣздо, що и до днесъ прикрепя
изгнилитѣ си мощи, своя станъ,
стенитѣ съсъ варѣта що се отлепя

и скелета отъ червей раздѣлбанъ,
съ надежда, че ще стане пакъ стрѣха
на родъ еснафски, шуменъ и голѣмъ.

И виждашъ сѣкашъ, въ тая глухота
какъ кжцата, съсъ старческо търпение
и день, и нощъ напрѣга си слуха

да чуе, срѣдъ безкрайното брѣмчене
на споменитѣ, живъ човѣшки гласъ, —
вика на веселия младоженецъ

що влиза презъ вратата въ нощенъ часъ,
съсъ булката, или моминско пѣние
или дори крѣсливъ детински плачъ.